

Žalobce byl z místa správce továrny propuštěn dne 26. března 1921 a domáhal se nejprve žalobou dne 7. května 1921 na zaměstnavateli náhrady 2590 Kč, načež podáním z 29. července 1921 rozšířil žalobu o dalších 102.000 Kč. Žalovaný namítl co do této položky preklusi dle § 34 zák. o obch. pom., již sice procesní soud první stolice neuznal, zamítl však žalobu z jiných důvodů. Odvolací soud žalobě vyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde,

v d ů v o d e c h :

Právnímu názoru odvolacího soudu je přisvědčiti v otázce, zda již podáním přípravného spisu, kterým žaloba byla rozšířena na další požadovanou částku služného 102.000 Kč bylo čeleno preklusi zažalovaného nároku ve smyslu § 34 zák. o obch. pom. By prekluse nenastala, je třeba, by nárok byl ve lhůtě šesti měsíců vymáhán soudně, t. j. žalobou. To však stalo se skutečně v tomto případě. V přípravném spisu ze dne 29. července 1921 uvádí žalobce krátce žalobní děj i důvod svého nároku za celou smlouvenou dobu i důkazy a navrhuje, by toto rozšíření žaloby bylo přípustěno a žalovaný odsouzen zaplatiti 104.000 Kč s přísl. Přípravný spis ten má tedy veškerý náležitosti přípravného spisu žalobního ve smyslu § 226 c. ř. s. Jím vymáhá žalobce uspokojení svého nároku proti žalovanému u soudu, což dle § 1497 obč. zák. stačí. Spojil-li žalobce žalobní návrh s návrhem, aby byla o tento jeho nový další nárok rozšířena žaloba, u soudu již dříve podaná, obmezil tím jenom na svůj neprospěch účinnost této nové žaloby pro případ, že toto rozšíření žaloby bude přípustěno (§ 235 c. ř. s.), což se skutečně stalo. K přerušení preklusivní lhůty stačí již podání žaloby (§ 232 odstavec první druhá věta c. ř. s.). Uplatnění nárok při ústním jednání nutno pouze za tím účelem, by se přivodilo zahájení rozepře ve smyslu § 232 odstavec první první věta a odstavec druhý c. ř. s.

Čís. 1987.

Pro žalobu o zaplacení pohledávky, přikázané k vybrání, neplatí příslušnost § 17 ex. ř.

Žaloba o část pohledávky, přikázanou k vybrání, patří věcně na soud, jemuž jest dle § 55 j. n. rozhodovati o pohledávce celkové.

Samostatný cihlářský mistr, jenž zcela samostatně řídí výrobu cihlářského zboží za smlouvenou úplatu, jest samostatným podnikatelem ve smyslu zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 217 ř. zák.

Teprve, když byla právoplatně určena příslušnost soudu, lze rozhodovati o tom, zda jde o rozepři zahájenou.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, R I 1173/22.)

Josef Š. byl cihlářským mistrem u Čeňka K-a a domáhal se na něm žalobou C 12/22 u okresního soudu v Č. zaplacení mzdy více méně 23.000Kč, opřev žalobu co do věcné příslušnosti o § 49 čís. 6 j. n. Žalovaný pustil se do jednání ve věci samé. Zatím, co ve sporu jednáno, byla Anně M-ové, věřitelce Josefa Š-a k vydobytí jejích vykonatelných po-

hledávek 1060 K, 500 K a 900 K povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání shora zmíněné pohledávky dlužníka proti Čeňku K-ovi. Exekučním soudem byl též okresní soud v Č., u něhož též Anna M-ová vnesla proti Čeňku K-ovi žalobu (C 90/22) o zaplacení zabavených a jí k vybrání přikázaných 1060 K, 500 K a 900 K. Žalovaný vnesl námitku zahájené rozepře, již soud první stolice zamítl, ježto nejde o tytéž strany, a námitku věcné nepříslušnosti, již soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. **D ů v o d y:** Jisto jest tolik, že rozepře C 12/22 patřila vlastně na sborový soud první stolice, žalobce podal žalobu u tohoto soudu, domnívaje se, že jde o věc, náležející bez ohledu na hodnotu sporu před soud živnostenský. V tomto případě však, kde žalobce jako cihlářský mistr za smlouvenou úplatu zcela samostatně řídil výrobu cihlářského zboží a zejména sám vyplácel dělníky, by samostatným podnikatelem a nikoliv dělníkem ve smyslu § 1 a 5 zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 217 ř. zák. (roz. ze dne 13. února 1912, č. j. R II 121/12, Právník 1913/639). Příslušnosti živnostenského soudu zde tudíž není a spor náležel před řádné soudy, v tomto případě vzhledem k hodnotě předmětu sporu před sborový soud první stolice (§ 49 j. n. ve znění čl. II. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n.). Pohledávky, touto žalobou vymáhané, jsou pouze částí pohledávky, zažalované ve sporu C 12/22 a jest tudíž dle ustanovení § 55 j. n. i pro tento spor jedině příslušným soud sborový první stolice. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku věcné nepříslušnosti. **D ů v o d y:** Soudu první stolice nelze přisvědčiti. Pohledávka, touto žalobou vymáhaná není částí pohledávky, vymáhané žalobou C 12/22 — 1, nýbrž samostatnou pohledávkou žalobní, neboť tím, že byla žalobkyni ku vybrání přikázána, a usnesení o tom právní moci nabylo, přestala být pohledávkou Josefa Š-a a stala se samostatnou pohledávkou Anny M-ové. Poněvadž dle výše její před okresní soud, u kterého byla zažalována, náleží, nelze pochybovati o tom, že jest soud první stolice ku projednání této žaloby příslušným. Ale příslušnost soudu první stolice pro tuto žalobu odůvodněna jest kromě toho také ustanovením § 17 ex. ř., odstavec druhý, dle něhož exekučnímu soudu přísluší projednání a rozhodnutí veškerých sporů, jež vzejdou za nebo z podnětu exekučního řízení. V exekuční věci v tomto případě jest exekučním soudem okresní soud v Č., k vymáhání žalobkyni přikázané pohledávky proti Čeňku K-ovi zavdalo podnět exekuční řízení a spor o zaplacení přikázané pohledávky zahájen byl také za exekučního řízení, neboť vymáhání to jest vlastně realizováním zástavního práva, na pohledávce nabytého.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Stížnost žalovaného jest odůvodněna. Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že příslušným jest okresní soud proto, že výše zažalované pohledávky nepřesahuje hranice, určené pro sborový soud první stolice. Příkázáním ku vybrání nestala se pohledávka pohledávkou samostatnou, nýbrž zůstala částí oné celkové pohledávky dlužníkovy, kterou tento uplatňuje žalobou C 12/22. Ani ustanovením § 17 ex. ř. nelze příslušnost okresního soudu odůvodniti, poněvadž vymáhající věřitel, jemuž byla pohledávka přikázána ku vybírání a jenž vystupuje žalobou proti

poddlužníkovi na zaplacení byt i jen části této pohledávky, musí následovati poddlužníka před jeho obecné sudiště, neboť příkázáním ku vybrání nenabyl vymáhající věřitel více práv, než měl dlužník, jehož jménem uplatňuje pohledávku (§ 308 ex. ř. a motivy k němu). Příslušným pro spor C 12/22 stal se arcib., an se nejedná o příslušnost nezhojitelnou, okresní soud prorogací dle § 104 poslední odstavec j. n., avšak příslušnost tato neváže nikterak soud první stolice při rozhodování o námitce věcné nepřislušnosti, vznesené v tomto sporu. Žaloba o část pohledávky, přikázanou žalobci ku vybrání, patří dle § 55 j. n. před onen soud, jemuž přísluší rozhodovati o pohledávce celkové. Tu dlužno dáti za pravdu prvnímu soudci, který uznal, že dle obsahu žaloby C 12/22 a přiloženého opisu smlouvy uzavřené mezi Čeňkem K-em a Josefem Š-em, byl tento samostatným podnikatelem a nikoliv dělníkem ve smyslu § 1 a 5 zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 217 ř. zák. V tom směru stačí poukázati na správné, zákonu i stavu věci odpovídající důvody usnesení okresního soudu, z nichž jest patrno, že vzhledem k výši celkové pohledávky 27.436 Kč 12 h ve sporu C 12/22 příslušným byl by, nehledíc k nastalé prorogaci, jedině sborový soud první stolice. Ku rozhodování o námitce zahájené rozepře jest povolán jedině soud příslušný a nelze proto, dokud nerozhodl tento příslušný soud, přihlížeti dle § 240 c. ř. s. k pochybnostem, které projevil žalovaný co do správnosti souhlasných rozhodnutí obou nižších stolic, vycházejících z názoru, že není zde totožnosti osob v obou sporech, pokud se týče, že se jedná o pohledávky docela samostatné.

Čís. 1988.

Lhůta § 575 odstavec třetí c. ř. s. počíná teprve dnem, kdy byl exekuční titul (rozhodnutí vyšší stolice) doručen vypovídajícímu.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, R I 1247/22.)

Usnesením okresního soudu, jež bylo potvrzeno usnesením rekursního soudu ze dne 13. května 1922, dáno bylo svolení k výpovědi. Žádosti o exekuci vyklizením, podané dne 13. června 1922, soud první stolice vyhověl, rekursní soud ji zamítl. Důvody: Dle § 575 odstavec třetí c. ř. s. pozbývá soudní výpověď účinnosti, nenavrhnou-li se exekuce vyklizením do 14 dní ode dne, jenž byl ve výpovědi určen pro vyklizení. V usnesení soudu první stolice ze dne 22. dubna 1922, jež bylo usnesením rekursního soudu ze dne 13. května 1922 potvrzeno, bylo straně povinné uloženo, by vyklidila byt do 15. května 1922, a poněvadž uvedené usnesení rekursního soudu bylo doručeno plnomocníku stěžující si povinné strany až dne 23. května 1922, nelze ovšem onu 14denní lhůtu počítati již ode dne 15. května 1922, ale zajisté ode dne 23. května 1922, t. j. ode dne doručení rozhodnutí rekursního soudu, takže ona lhůta končila dnem 6. června 1922, kdežto exekuční návrh na povolení vyklizení byl podán u soudu první stolice teprve dne 13. června 1922, tedy v době, kdy soudní výpověď pozbyla účinnosti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.